

Nr 205.

Av herr **Helger m. fl.**, med förslag att lagen om arrende av viss jord å landet inom Norrland och Dalarna må bliva gällande jämväl för Värmlands län.

I proposition nr 164 till 1917 års riksdag hade Kungl. Maj:t förelagt riksdagen förslag, att den s. k. norrländska förbudslagen d. v. s. lagen den 4 maj 1906 om förbud i visst fall för bolag att förvärva fast egendom måtte tillämpas även i vissa delar av Värmlands län. Därjämte föreslog Kungl. Maj:t i samma proposition vissa av nämnda ändring betingade ändringar i lagen den 21 juni 1909 om inskränkning i rätten att erhålla ägostyckning ävensom i lag om ändrad lydelse av vissa paragrafer i lagen den 27 juni 1896 om hemmansklyvning, ägostyckning och jordavsöndring.

Samtliga dessa förslag voro föranledda av det betänkande, som tre sakkunniga den 30 december 1915 avlämnat till Kungl. Maj:t och som innehåller en utredning angående jordförhållandena i Värmlands län, samt av utredningen föranledda framställningar och förslag. De sakkunniga hade hemställt, att förutom den norrländska förbudslagen och därmed sammanhängande lagstiftning angående ägostyckning m. m. jämväl lagarna den 25 juni 1909 om arrende av viss jord å landet samt angående uppsikt å vissa jordbruk inom Norrland och Dalarna måtte tillämpas i Värmland.

I anledning därav, att Kungl. Maj:t av nämnda kommittéförslag upptagit endast förbudslagen, och detta i mycket begränsad omfattning, väckte undertecknad med instämmande av åtta bland mina länskamrater

en motion nr 397, i vilken yrkades, att samtliga de s. k. norrlands-lagarna måtte tillämpas inom hela Värmlands län. En liknande motion väcktes i första kammaren av herr Ingeström.

Inom lagutskottet löstes frågan genom en kompromiss, varigenom utskottet stannade vid ett tillstyrkande av förbudslagens och vanhävds-lagens tillämpning inom hela Värmlands län men däremot avstyrkte förslaget, att också utsträcka norrländska arrendelagen till att gälla i samma län.

Mot den norrländska arrendelagens tillämpning inom Värmlands län anför utskottet inga skäl utan yttrar endast, att det icke funnit sig i tillfälle att på grundvalen av förhandenvarande utredning kunna med säkerhet bedöma, huruvida denna lagstiftning, särskilt i det skick, den med norrländska förhållanden för ögonen erhållit, lämpar sig att överflyttas för tillämpning i Värmlands län.

Denna osäkerhet hos utskottet är förklarlig på grund av den bråd-ska, varmed ärendet måste behandlas, särskilt med hänsyn till nödvän-digheten att förbudslagen snart trädde i tillämpning. Eljes är det vår bestämda övertygelse, att, om utskottet varit i tillfälle att grundligt taga kännedom om det material till frågans bedömande, som finnes dels i förutnämnda sakkunnigas betänkande och dels i motionerna i ärendet, det tydligt hade framgått, att den norrländska arrendelagens utsträckning till Värmlands län skulle vara av stort värde för där boende arren-datorer och torpare, och att det ingalunda skulle medföra de vådor för bergshantering och skogsbruk, som man från visst håll sökt göra gällande.

Med hänvisning till den motivering, som återfinnes i samma sak-kunnigbetänkande ävensom i motion 397 i andra kammaren och 164 i första kammaren förra året få vi sålunda vördsamt hemställa, att riks-dagen må besluta,

att den norrländska arrendelagen utsträcket att gälla även för Värmlands län, och att i sådant avse-ende i »Lag den 25 juni 1909 om arrende av viss jord å landet inom Norrland och Dalarna» bland uppräkningsområden, på vilka lagen skall äga tillämpning införas orden »Värmlands län», samt att för detta län stadgas, att lagens bestämmelser skola lända till efterrättelse, där arrendet omfattar inrös-

ningsjord till en vidd av minst 2 har och högst 20 har.

Härjämte anhålles, att lagutskottet behagade utforma den lagtext, som av detta förslag kan påkallas.

Stockholm den 25 januari 1918.

Nils Helger.

Joh:s Hedström.

Emil Andersson
i Prestbol.

G. Flognfält.

N. A:son Berg
i Munkfors.
